

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthótyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **G. S.**, nar. X. v M., Indická republika, štátna príslušnosť: India, t. č. miestom pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov S., zastúpený Advokátskou kanceláriou Š., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Rimavská Sobota**, Hviezdoslavova 35, Rimavská Sobota, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-BB6-AV-1-038/2011 zo dňa 4. októbra 2011, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/20/2011-28 zo dňa 31. októbra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/20/2011-28 zo dňa 31. októbra 2011 **m e n í** tak, že rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-BB6-AV-1-038/2011 zo dňa 4. októbra 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 1Sp/20/2011-28 zo dňa 31. októbra 2011 potvrdil rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-BB6-AV-1-038/2011 zo dňa 4. októbra 2011, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“ alebo „zákon“) predĺžil lehotu zaistenia (určenú rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Rimavská Sobota o navrhovateľovom zaistení č. p.: UHCP-BB-RS-AV-1-008/2011 zo dňa 5. apríla 2011) na čas nevyhnutne potrebný, najviac však o ďalších dvanásť mesiacov, t.j. najviac do 5. októbra 2012, z dôvodu, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že účastník konania dostatočne nespolupracuje (opakovane odmietol vyplniť osobné dotazníky k zisteniu totožnosti a následnému vydaniu náhradného cestovného dokladu) a že mu zastupiteľský úrad nevydal cestovný doklad počas doby jeho zaistenia. Zároveň podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov určil, že účastník zostáva umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov S. (ďalej len „ÚPZC S.“).

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že navrhovateľ bol rozhodnutím odporcu č. p. UHCP-BB-RS-AV-1-008/2011 zo dňa 5. apríla 2011 podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov zaistený dňom 5. apríla 2011 o 13:00 hod. na dobu šiestich mesiacov, teda do 5. októbra 2011. Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ opravný prostriedok na Krajský súd v Košiciach, ktorý rozsudkom č. k. 5Sp/8/2011-21 zo dňa 10. mája 2011 rozhodnutie odporcu potvrdil.

V zmysle odvolacích námietok splnomocneného zástupcu navrhovateľa, bol vyššie uvedený rozsudok Krajského súdu v Košiciach, rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sža/37/2011 zo dňa 28. septembra 2011 zmenený tak, že Najvyšší súd SR rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. K odvolacej námietke splnomocneného zástupcu navrhovateľa, že rozhodnutie o zaistení navrhovateľa neexistuje bez ohľadu na to, či bolo rozhodnutie Najvyššieho súdu SR doručené odporcovi alebo nie, keďže v čase rozhodnutia odporcu o predĺžení lehoty zaistenia dňa 4. októbra 2011, bolo rozhodnutie o zaistení navrhovateľa už šiesty deň zrušené, uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sža/37/2011 zo dňa 28. septembra 2011 nebolo v čase

skončenia šesťmesačnej lehoty zaistenia dňa 5. októbra 2011 doručené, nestalo sa právoplatným a teda ani záväzným pre účastníkov, ani pre všetky orgány. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR nenadobudlo právoplatnosť ani v čase rozhodovania krajského súdu.

K tejto odvolacej námietke krajský súd ďalej poukázal na ustanovenie § 2501 ods. 2, § 246c ods. 1, § 211 ods. 2 a § 159 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), v zmysle ktorého doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný. V zmysle odseku 2 tohto ustanovenia výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány.

Krajský súd sa preto ďalej zaoberal zákonnými podmienkami rozhodovania o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, ktorého podmienkou je predpoklad, že napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote šiestich mesiacov.

Z rozhodnutia odporcu krajský súd vyvodil záver, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na účel zabezpečenia výkonu administratívneho vyhostenia z územia SR rozhodnutím OCP PZ Rimavská Sobota č. UHCP-BB-RS-AV-I-004/2011 zo dňa 5. apríla 2011, ktoré bolo podľa obsahu administratívneho spisu odporcu v rámci odvolacieho konania potvrdené rozhodnutím Riaditeľstva cudzineckej polície Banská Bystrica č. p. PPZ-HCP-BB-SK-55-001/2011 zo dňa 06. júna 2011; právoplatnosť nadobudlo 13. júna 2011 a je teda nielen vykonateľné, ale aj právoplatné. Vykonateľnosť tohto rozhodnutia je reálna vzhľadom na dôkazy a skutočnosti uvedené v napadnutom rozhodnutí odporcu, nebráni tomu azylové konanie, keďže navrhovateľ prehlásil, že o azyl nežiada (po predchádzajúcich právoplatných rozhodnutiach príslušných orgánov, ktorými sa nevyhovelo jeho predchádzajúcim žiadostiam o azyl). Nebránia tomu ani osobné a rodinné pomery navrhovateľa, ktorý na území SR nemá žiadne rodinné väzby, vykonateľnosti bráni len samotný navrhovateľ neochotou spolupracovať s príslušnými orgánmi pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu, ktorého vydanie zastupiteľstvom Indickej republiky je reálne, pretože zastupiteľstvo tejto republiky ako vo všeobecnosti orgány cudzích štátov, umožňuje svojim občanom na základe pravdivých a potrebných osobných údajov návrat do domovského štátu vydaním náhradného cestovného dokladu, ako to uviedol odporca v napadnutom rozhodnutí.

Krajský súd zvážil všetky skutočnosti a na ich základe, v súlade so zákonnými ustanoveniami, v zmysle § 250q ods. 2 O. s. p., napadnuté rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-BB6-AV-1-038/2011 zo dňa 4. októbra 2011 ako zákonné potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. Uviedol, že s rozsudkom krajského súdu v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. a to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odvolaní uviedol, že rozhodnutím krajského súdu, ktorý mal v čase rozhodovania vedomosť o zrušení rozhodnutia o zaistení navrhovateľa rozsudkom Najvyššieho súdu SR, nastala situácia, v ktorej neexistuje rozhodnutie o zaistení navrhovateľa, ale existuje rozhodnutie o predĺžení tohto neexistujúceho zaistenia. Správny orgán ako aj Krajský súd v Košiciach mali podľa navrhovateľa povinnosť novú skutočnosť, ktorou sa stal rozsudok Najvyššieho súdu SR, rešpektovať. Súd má povinnosť preskúmať rozhodnutie s prihliadnutím na okolnosti dané v čase vydania napadnutého rozhodnutia. V čase vydania napadnutého rozhodnutia bolo rozhodnutie o zaistení navrhovateľa Najvyšším súdom SR zrušené. Správny orgán o existencii rozsudku vedel, aj keď v úplnom znení mu doručený nebol.

Navrhovateľ poukázal na § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 zb. o správnom konaní, podľa ktorého je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Preto, ak má príslušný orgán zákonom jasne stanovenú povinnosť zistiť presne a úplne skutočný stav veci, má aj povinnosť informovať sa o tom, či rozhodnutie, od existencie ktorého jeho ďalšie rozhodovanie závisí, bolo alebo nebolo súdom zrušené. O verejnom vyhlásení rozsudku vo veci príslušný orgán vedomosť mal mať. Vzhľadom na význam rozhodnutia súdu pre ďalšie rozhodovanie odporcu sa mal o výsledku tohto konania bezodkladne informovať. Uviedol, že vzhľadom na to, že rozhodnutie o zaistení navrhovateľa bolo rozhodnutím súdu zrušené, ďalšie zaistenie navrhovateľa je nezákonným a to bez ohľadu na to, či bolo predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR doručené odporcovi alebo nie. Z tohto dôvodu nesúhlasil s tým, ako sa krajský súd vypořiadal s touto námietkou, keď dôvodil potvrdenie rozhodnutia odporcu tým, že v čase vydania rozhodnutia

o predĺžení lehoty zaistenia ani v čase rozhodovania Krajského súdu v Košiciach rozsudok Najvyššieho súdu SR zrušujúci rozhodnutie o zaistení navrhovateľa nebol právoplatný.

Navrhovateľ ďalej zdôraznil, že pozbavenie osobnej slobody je závažným zásahom do práv jednotlivca. Právoplatnosť, či neprávoplatnosť nezmeniteľného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nie je rozhodujúca, ak je príslušným orgánom zrejmé, že ďalšie pozbavenie osobnej slobody je nezákonné. Ak Krajský súd v Košiciach rozhodnutie odporcu potvrdil, ukrátil tým navrhovateľa na jeho právach.

Na záver odvolania navrhovateľ požiadal o urýchlené rozhodnutie v zmysle čl. 5 ods. 4 Dohovoru, poukazujúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Sakik a iní proti Turecku) a na nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 6/07-52 z 10. apríla 2008.

Odporca sa napriek písomnej výzve súdu k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. preskúmavajú sudy v správnom súdnictve na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 O. s. p.).

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ bol rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Rimavská Sobota č. p. UHCP-BB-RS-AV-1-004/2011 zo dňa 5. apríla 2011 podľa § 57 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostený a bol mu určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu päť rokov, t. j. do 5. apríla 2016. Rozhodnutím Riaditeľstva cudzineckej polície v Banskej Bystrici č. p. PPZ-HCP-BB-SK-55-001/2011 zo dňa 6. júna 2011 bolo napadnuté

rozhodnutie odporcu potvrdené a odvolanie účastníka konania proti tomuto rozhodnutiu v plnom rozsahu zamietnuté, právoplatne 13. júna 2011.

Navrhovateľ bol dňom 5. apríla 2011 podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov zaistený na dobu šiestich mesiacov v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Rimavská Sobota č. p. UHCP-BB-RS-AV-1-004/2011 zo dňa 5. apríla 2011 a podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov umiestnený v zariadení Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov S.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ opravný prostriedok na Krajský súd v Košiciach, ktorý rozsudkom č. k. 5Sp/8/2011-21 zo dňa 10. mája 2011 rozhodnutie odporcu potvrdil. V dôsledku odvolania navrhovateľa Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 10Sža/37/2011 zo dňa 28. septembra 2011 prvostupňový rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie o zaistení navrhovateľa ako nezákonné zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. septembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk.

Rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Rimavská Sobota č. p. PPZ-HCP-BB6-AV-1-038/2011 zo dňa 4. októbra 2011 bola navrhovateľovi predĺžená lehota zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac však o 12 mesiacov. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uviedol, že podľa písomného oznámenia ÚPZC S. zo dňa 20. septembra 2011, evidovaného pod č. UHCP-S-C- 16/2011 a vyjadrenia navrhovateľa v zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 27. septembra 2011, možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným k zabezpečeniu výkonu administratívneho vyhostenia z územia SR na základe vykonateľného rozhodnutia OCP PZ Rimavská Sobota č. UHCP-BB-RS-AV-1-004/2011 zo dňa 05. apríla 2011 (so zákazom vstupu do 05. apríla 2016) sa tento úkon predĺži z dôvodu, že navrhovateľ dostatočne nespolupracuje a ku dňu rozhodnutia odporcu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad, potrebný k ďalšej realizácii vyhostenia navrhovateľa z územia SR, čím boli naplnené zákonné podmienky na predĺženie lehoty zaistenia navrhovateľa podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Podľa § 250i veta prvá O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len Najvyšší súd SR⁴), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyseľne k záveru, že rozsudok krajského súdu bolo potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. januára 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp/20/2011-28 zo dňa 31. októbra 2011, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-BB6-AV-1-038/2011 zo dňa 4. októbra 2011, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 zákona o pobyte predĺžil lehotu zaistenia (určenú rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Rimavská Sobota o navrhovateľovom zaistení č. p.: UHCP-BB-RS-AV-1-008/2011 zo dňa 5. apríla 2011) na čas nevyhnutne potrebný, najviac však o ďalších dvanásť mesiacov, t.j. najviac do 5. októbra 2012, z dôvodu, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia SR možno predpokladať, že sa tento výkon predĺži z dôvodu, že účastník konania dostatočne nespolupracuje (opakovane odmietol vyplniť osobné dotazníky k zisteniu totožnosti a následnému vydaniu náhradného cestovného dokladu) a že mu zastupiteľský úrad nevydal cestovný doklad počas doby jeho zaistenia. Podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov odporca určil, že zostáva umiestnený v ÚPZC S. Preto primárne, v medziach odvolania, preskúmal Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, a to najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov je policajt oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac

o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. (§ 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov)

Podľa § 63 písm. e) a f) zákona o pobyte cudzincov je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia cudzinca, či trvá účel zaistenia a je povinný zaisteného cudzinca bez zbytočného odkladu prepustiť, ak zanikol účel zaistenia, na základe rozhodnutia súdu alebo ak uplynula lehota zaistenia.

Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi (čl. 7 ods. 5 Ústavy SR). V článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru je uvedené, že každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom a pod písm. f) je uvedené zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Vydanie rozhodnutia o predĺžení zaistenia cudzinca je podmienené existenciou platného rozhodnutia o jeho zaistení za splnenia zákonných podmienok v zmysle zákona o pobyte cudzincov.

Je nesporným, že v čase rozhodovania správneho orgánu o predĺžení zaistenia navrhovateľa, bolo rozhodnutie o jeho zaistení zrušené verejne vyhláseným rozsudkom Najvyššieho súdu SR, voči ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, teda je nezmeniteľným.

Podľa názoru odvolacieho súdu bolo ust. § 159 ods. 2 O. s. p. v spojení s ustanoveniami § 2501 ods. 2, § 246c ods. 1, § 211 ods. 2 O. s. p. vzhľadom na závažnosť merita vecí, ktorým sa rozhodovalo o zásahu do jedného z ústavne a medzinárodnoprávne garantovaných ľudských práv aplikované prvostupňovým súdom nekonformne.

V danom prípade bolo potrebné brať na zreteľ, že po zrušení rozhodnutia o zaistení navrhovateľa neboli dané zákonné podmienky na vydanie rozhodnutia o predĺžení zaistenia, preto aj napriek tomu, že rozsudok Najvyššieho súdu SR v danej veci nebol odporcovi doručený, je potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť pre jeho nezákonnosť. Je potrebné dodať, že nakoľko podľa ust. § 156 ods. 4 O. s. p. je súd viazaný rozsudkom, len čo ho vyhlási, doručením nezmeniteľného rozsudku Najvyššieho súdu SR účastníkom konania, by sa podmienky, za ktorých správny orgán vydal napadnuté rozhodnutie nezmenili. Dôvodom ponechania rozhodnutia v platnosti nemôže byť len dodržanie procesného postupu, ak je daný dôvod na jeho zrušenie.

Odvolačný súd konštatoval, že odporca nekonal v zmysle § 32 a § 46 zákona o správnom konaní a nezistil pred vydaním rozhodnutia skutočný stav vecí, takisto nepostupoval v súlade s § 63 písm. e) a f) zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého je povinný skúmať po celý čas zaistenia cudzinca, či trvá účel zaistenia a je povinný zaisteného cudzinca bez zbytočného odkladu prepustiť, ak zanikol účel zaistenia, na základe rozhodnutia súdu alebo ak uplynula lehota zaistenia.

Odvolačný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie zakladá nezákonný zásah do práv navrhovateľa, preto nie je v súlade s princípom materiálnej spravodlivosti prihliadať na procesný postup v zmysle § 159 ods. 2 O. s. p. a rozhodnutie ponechať v platnosti. Z uvedeného dôvodu mal krajský súd dospieť k záveru, že opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie trpí touto vadou, ktorá bola spôsobilá vyvolať zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Keďže na uvedenú okolnosť krajský súd neprihliadol, odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku č. k. 1Sp/20/2011-28 zo dňa 31. októbra 2011 tak, že bolo účelné rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-BB6-AV-1-038/2011 zo dňa 4. októbra 2011 zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 O. s. p. veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p.).

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. a v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si navrhovateľ trov v zákonom stanovenej lehote neuplatnil a ani nevyčísľil v súlade s § 151 ods. 1 O. s. p.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 11. januára 2012

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková